

свърши сичкій си букварь ; нъ за то пакъ той първи утиваше въ училище-то и първи почеваше да чете. Той знаеше, чи не е самичакъ, и ако чете много високо, бѣга, тича и немпрува ; то съ това той прави зло и на учителя : за това и ся мѣчеше не само да сѣди миренъ, ами когато види, чи други прави нѣкое безчиніе, да го моли за да престане. Милку и по пакъ вървеше мирно и чинно, а въ домъ-тъ си слушаше родители-тъ си.

III.

Въ двѣнадесятъ-тъ си години, или въ вторъ-тъ отъ като почена да ся учи, Милку, по прилежаніе-то си, направи голѣмъ успѣхъ. Него вече го нѣмаше на дирный-тъ чинъ, ами сѣдѣше на първый, и на мѣсто малко то книже, отъ предъ му лѣжеше громада книги и перо въ рѣкъ му. Милку, по възраста си, ся губеше между високи-тъ си другари. Нъ който влѣзеше въ училище-то, не можеше да не съгледа Милка, защото той бѣше първи ученикъ и името му е написано на златъ-тъ дѣскѣ. Милку бѣше облѣченъ въ просто българско облѣкло, чисто и зачесанъ, а можи да ся кажи — нареденъ, кое му толкова приличаше, колко-то спореди негово-то прилѣжаніе и усърдіе да бѣди първый ученикъ. Сички-тъ ученицы въ училище-то, отъ първи до послѣдни обычахъ и почитахъ Милка. При това и училищни-тъ надзиратели неможехъ да не обрнѣтъ вниманіе на това мѣдро и прилѣжно дѣте. Тѣ, при сяко дохожданіе въ училище-то, пытахъ го отъ онова що е училъ. Милку ся отговаряше сѣгога смисленно, нито бързо